

Sygn. akt VIII C 3517/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 3 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 marca 2017 roku w Ł.

sprawy z powództwa Ł. K.

przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda Ł. K.:

a) kwotę 8.000 zł. (osiem tysięcy złotych) z odsetkami ustawowymi, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 r. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, od dnia 14 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty,

b) kwotę 2.970 zł. (dwa tysiące dziewięćset siedemdziesiąt złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz

c) kwotę 1.617 zł. (jeden tysiąc sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

2. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwotę 70,40 zł. (siedemdziesiąt złotych czterdzieści groszy) tytułem tymczasowo poniesionych kosztów opinii biegłego,

3. nadaje wyrokowi w punkcie 1 a) i b) rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt VIII C 3517/15

UZASADNIENIE

W dniu 1 grudnia 2015 roku powód Ł. K., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S. powództwo o zapłatę kwoty 8.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę z ustawowymi odsetkami od dnia 14 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że na skutek zdarzenia drogowego z dnia 12 maja 2015 roku doznał obrażeń ciała, w następstwie czego konieczne było podjęcie leczenia oraz poddanie się zabiegom rehabilitacyjnym. W dniu 8 lipca 2015 roku powód wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty zadośćuczynienia, w wyniku którego pozwany wypłacił na jego rzecz kwotę 1.600 zł. W ocenie powoda przyznane świadczenie jest jednak niewystarczające i nie kompensuje jego krzywd.

(pozew k. 2-6)

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany nie kwestionując zaistnienia zdarzenia będącego podstawą jego odpowiedzialności podważył zasadność i wysokość roszczenia dochodzonego przez powoda. Wskazał, że w toku postępowania likwidacyjnego powodowi została wypłacona kwota 1.600 zł, która, zdaniem pozwanego, spełnia swoją rolę kompensacyjną.

(odpowiedź na pozew k. 46-48)

W toku dalszego postępowania powód podtrzymał stanowisko w sprawie, z tą modyfikacją, że w piśmie procesowym z dnia 16 grudnia 2016 roku rozszerzył powództwo o kwotę 2.970 zł tytułem odszkodowania za poniesione koszty opieki osób trzecich z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia doręczenia odpisu pisma stronie przeciwnej do dnia zapłaty.

Strona pozwana w pismach procesowych z dnia 8 grudnia 2016 roku i 10 stycznia 2017 roku uznała powództwo w całości zarówno w jego podstawowym kształcie, jak i w zakresie rozszerzonej jego części.

(protokół rozprawy k. 65-67, k. 130-131, pismo procesowe pełnomocnika pozwanego k. 103, k. 122, pismo procesowe pełnomocnika powoda k. 106)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 maja 2015 roku na ulicy (...) w Z. doszło do zdarzenia drogowego. Kierujący samochodem marki F. (...) uderzył w tył pojazdu kierowanego przez powoda, który zatrzymał się na przejściu dla pieszych. W następstwie tego zdarzenia Ł. K. doznał obrażeń ciała.

(okoliczności bezsporne)

Z miejsca zdarzenia powód został przetransportowany karetką do (...) w Z., gdzie po przeprowadzonych badaniach u powoda rozpoznano powierzchowny uraz głowy i kręgosłupa szyjnego. W wykonanym badaniu tomografii komputerowej głowy nie stwierdzono zmian pourazowych. Badanie tomografii komputerowej kręgosłupa szyjnego wykazało natomiast spłycenie lordozy bez zmian pourazowych. Po przeprowadzonych badaniach Ł. K. został wypisany do domu z zaleceniem noszenia kołnierza ortopedycznego S. przez okres dwóch tygodni oraz przyjmowania leków przeciwbólowych i przeciwzapalnych.

W związku z dolegliwościami bólowymi, w dniu 14 maja 2015 roku powód podjął leczenie w Poradni M. w S., gdzie zgłaszał bóle i zawroty głowy, nudności, bóle kręgosłupa lędźwiowego. Leczenie to powód kontynuował do dnia 27 września 2015 roku. W dniu 17 maja 2015 roku Ł. K. udał się do Izby Przyjęć Szpitala im. (...) w Ł. skarżąc się na nasilenie bólu głowy i kręgosłupa. W wykonanych tego dnia badaniach tomografii komputerowej głowy, kręgosłupa lędźwiowego oraz piersiowego nie stwierdzono zmian. W okresie od dnia 28 maja do dnia 24 września 2015 roku Ł. K. był leczony w gabinecie neurologicznym Poradni M. w S., w trakcie którego u powoda rozpoznano stan po urazie biczowym kręgosłupa szyjnego. Powód rozpoczął leczenie rehabilitacyjne, które zakończył w dniu 18 września 2015 roku. W międzyczasie, w wykonanym u powoda badaniu rezonansu magnetycznego, stwierdzono zniesienie naturalnej fizjologicznej lordozy szyjnej z utworzeniem patologicznej kifozy w odcinku C3/C6 nieznacznie redukującej rezerwę płynową na przedniej powierzchni rdzenia. Podczas kolejnej wizyty w Poradni, w dniu 9 lutego 2016 roku, powód zgłaszał ból kręgosłupa szyjnego na styku przy uchu oraz drętwienie rąk.

W związku z pojawiającymi się dolegliwościami bólowymi powód zażywał leki przeciwbólowe.

(zeznania świadka A. K. k. 65-66, kserokopia dokumentacji medycznej k. 10-29, okoliczności bezsporne)

W zakresie szkód neurologicznych, w wyniku przedmiotowego zdarzenia powód doznał powierzchownego urazu głowy prawdopodobnie z zamroczeniem, urazu kręgosłupa szyjnego i naciągnięcia mięśni przykręgosłupowych w odcinku lędźwiowym. W następstwie przebytego urazu kręgosłupa u powoda wystąpiło kyfotyczne ustawienie kręgosłupa, skutkujące bólem kręgosłupa, bólami i zawrotami głowy, nudnościami, drętwieniem kończyn górnych, które nie spowodowało jednak uszkodzenia korzeni rdzeniowych szyjnych. Z punktu widzenia neurologicznego długotrwały uszczerbek na zdrowiu powoda, będący następstwem przedmiotowego zdarzenia, należy ocenić na 3% (per analogiam do punktu 94a). W związku z przedmiotowym wypadkiem nie pozostawały natomiast przejściowe dolegliwości bólowe kręgosłupa lędźwiowego. Nasilenie cierpienia fizycznego powoda było znaczne w okresie około 1 miesiąca po wypadku, następnie zmniejszało się. Obecnie nasilenie to jest niewielkiego stopnia. Powód w dalszym ciągu odczuwa dolegliwości bólowe, które mogą powodować konieczność przyjmowania leków przeciwbólowych.

Powód wymagał pomocy osób trzecich w okresie pierwszego miesiąca po urazie w celu zaspokojenia swoich potrzeb w wymiarze około 3 godzin na dobę, a także w okresie kolejnych 6 miesięcy przy wykonywaniu cięższych prac fizycznych – w wymiarze 1 godziny na dobę. Obecnie pomoc taka może być wymagana w sporadycznych sytuacjach.

Koszt leczenia przeciwbólowego powoda wynosił około 50 zł przez pierwszy miesiąc, następnie uległ zmniejszeniu.

(pisemna opinia biegłego neurologa k. 75-76, pisemna uzupełniająca opinia biegłego neurologa k. 96)

Powód Ł. K. ma 33 lata. Po zdarzeniu odczuwał dolegliwości bólowe, które z czasem nasiliły się. Powód odczuwał drętwienie kończyn, miał zawroty głowy, stał się osowiały, doszło do negatywnych zmian w jego usposobieniu. Przez pierwsze trzy tygodnie po wypadku powód nie wykonywał żadnych prac domowych. Obecnie nadal odczuwa skutki przebytego urazu. W związku z wypadkiem powód przebywał na zwolnieniu lekarskim do dnia 14 października 2015 roku.

(zeznania świadka A. K. k. 65-66, kserokopia zwolnień lekarskich k. 35-41)

W chwili przedmiotowego zdarzenia, posiadacz samochodu osobowego marki F. (...), odpowiedzialny za jego spowodowanie, miał zawartą umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody związane z ruchem pojazdów z (...) Spółką Akcyjną w S..

(okoliczności bezsporne)

Powód zgłosił roszczenie pozwanemu pismem z dnia 8 lipca 2015 roku, doręczonym w dniu 14 lipca 2015 roku, wzywając do wypłaty zadośćuczynienia w kwocie 15.000 zł.

W piśmie z dnia 24 sierpnia 2015 roku pozwane Towarzystwo zawiadomiło powoda o przyznaniu na jego rzecz zadośćuczynienia w kwocie 1.600 zł.

(zgłoszenie szkody wraz z potwierdzeniem nadania przesyłki k. 30v.-32, wydruk ze strony internetowej operatora pocztowego k. 33, decyzja k. 34-34v., okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie powołanych wyżej dowodów, w tym dowodów z dokumentacji medycznej, zeznań świadka A. K. oraz opinii biegłego z zakresu neurologii.

Oceniając pisemną opinię biegłego sądowego (podstawą i uzupełniającą), Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. Wydając opinię biegły oparł się na zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym, w tym na dokumentacji medycznej powoda, której zawartość biegły uwzględnił podczas opracowywania opinii. Wydanie opinii poprzedzało przy tym przeprowadzenie badania powoda, którego wyniki biegły uwzględnił przy formułowaniu wniosków końcowych opinii. W pisemnej opinii uzupełniającej biegły odniósł się do kwestii podnoszonych przez pełnomocnika powoda w złożonym piśmie procesowym.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w całości.

Wskazać w tym miejscu należy, że pozwany w pismach procesowych z dnia 8 grudnia 2016 roku i 10 stycznia 2017 roku uznał powództwo w całości, zarówno w jego podstawowym kształcie, jak i w zakresie w jakim zostało ono rozszerzone.

Zgodnie z treścią art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Wobec jednak tego, iż w niniejszej sprawie Sąd nie stwierdził niezgodności z prawem, czy zasadami współżycia społecznego uznania powództwa, jak również nie stwierdził by to zmierzało do obejścia przepisów prawa, Sąd rozpoznający sprawę był związany uznaniem powództwa i uwzględnił powództwo w całości.

Niezależnie jednak od kwestii uznania powództwa, z ustaleń poczynionych w sprawie wynika, iż powództwo jest zasadne w całości.

Zgodnie z treścią art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

W przedmiotowej sprawie zdarzeniem rodzącym odpowiedzialność odszkodowawczą strony pozwanej jest zdarzenie komunikacyjne z dnia 12 maja 2015 roku, w konsekwencji którego powód Ł. K. doznał powierzchownego urazu głowy prawdopodobnie z zamroczeniem, urazu kręgosłupa szyjnego i naciągnięcia mięśni przykręgosłupowych w odcinku lędźwiowym. Z uwagi na fakt objęcia posiadacza pojazdu marki F., który był sprawcą zdarzenia, ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przez pozwane Towarzystwo (...), to strona pozwana zobowiązana jest do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczony (art. 822 § 1 k.c.).

Stosownie do treści art. 444 § 1 k.p.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikłe z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Natomiast, jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty (§ 2 art. 444 k.c.).

Ponadto, w przypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (art. 445 k.c.).

Zgodnie z ugruntowanym w doktrynie i orzecznictwie poglądem, zadośćuczynienie stanowi sposób naprawienia szkody niemajątkowej na osobie, wyrażającej się krzywdą w postaci doznanych cierpień fizycznych i psychicznych. Inaczej niż przy odszkodowaniu, w przypadku zadośćuczynienia, ustawodawca nie wprowadza jasnych kryteriów ustalania jego wysokości. Wskazuje jedynie ogólnikowo, iż suma przyznana z tego tytułu winna być odpowiednia.

W judykaturze i piśmiennictwie podkreśla się, że zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny i jako takie musi mieć odczuwalną wartość ekonomiczną, jednocześnie nie może być nadmierne. Wskazuje się na potrzebę poszukiwania obiektywnych i sprawdzalnych kryteriów oceny jego wysokości, choć przy uwzględnieniu indywidualnej sytuacji stron (tak m.in. SN w wyroku z dnia 12 września 2002 roku, IV CKN 1266/00, LEX 80272). Do podstawowych kryteriów oceny w tym zakresie zalicza się stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość obrażeń, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, skutki w zakresie życia osobistego oraz zawodowego, konieczność wyrzeczenia się określonych czynności życiowych, korzystania z pomocy innych osób, czy wreszcie stopień przyczynienia się poszkodowanego i winy sprawcy szkody (tak m.in. SN w wyroku z dnia 4 czerwca 1968 roku, I PR 175/68, OSNCP 1968, nr 2, poz.37; w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 8 grudnia 1973 roku, III CZP 37/73, OSNCP 1974, nr 9, poz.145; w wyroku z dnia 12 września 2002 roku, IV CKN 1266/00, niepubl; w wyroku z

dnia 19 sierpnia 1980 roku, IV CR 238/80, OSNCP 1981, nr 5, poz.81; w wyroku z dnia 30 stycznia 2004 roku, I CK 131/03, OSNC 2004 r, nr 4, poz.40).

Zważyć przy tym należy, iż doznanej przez poszkodowanego krzywdy nigdy nie można wprost, według całkowicie obiektywnego i sprawdzalnego kryterium przeliczyć na wysokość zadośćuczynienia. Charakter szkody niemajątkowej decyduje, bowiem o jej niewymierności (por. wyrok SN z dnia 9 lutego 2000 roku, III CKN 582/98, niepubl.), zaś pojęcie „odpowiedniej sumy zadośćuczynienia” użyte w art. 445 § 1 k.c. ma charakter niedookreślony (por. wyrok SN z dnia 28 września 2001 roku, III CKN 427/00, LEX 52766).

Dlatego też w orzecznictwie wskazuje się, że oceniając wysokość należnej sumy zadośćuczynienia Sąd korzysta z daleko idącej swobody (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 lipca 2000 roku, II CKN 1119/98, LEX 50884).

W ocenie Sądu, świadczenie wypłacone powodowi przez pozwanego nie zaspokoilo wszystkich jego roszczeń powstałych w związku ze zdarzeniem z dnia 12 maja 2015 roku.

Kryterium pozwalającym na pewną obiektywizację rozmiaru szkody doznanej przez Ł. K. stanowi w niniejszej sprawie stopień długotrwałego uszczerbku na zdrowiu powoda, który wynosi 3%. Ze względu na kompensacyjny charakter zadośćuczynienia, jego wymiar powinien jednak uwzględnić wszystkie zachodzące w przedmiotowej sprawie okoliczności, zwłaszcza takie jak nasilenie cierpienia, trwale następstwa, czy wiek powoda, jego wcześniejszy stan zdrowia.

Powód ma 33 lata. Nadal odczuwa skutki przebytego urazu w postaci dolegliwości bólowych. Powód kontynuuje leczenie neurologiczne, stosuje również środki przeciwbólowe. Ł. K. nie może wykonywać aktywności fizycznych w sposób, jak przed wypadkiem, stan zdrowia uniemożliwia mu także podejmować prac związanych z dużym obciążeniem. Z neurologicznego punktu widzenia cierpienia fizyczne powoda będące wynikiem przedmiotowego urazu miały znaczny charakter przez okres pierwszego miesiąca po zdarzeniu, następnie ich natężenie uległo zmniejszeniu. Obecnie cierpienia te są niewielkiego stopnia. Powód musiał przyjmować leki przeciwbólowe oraz korzystać z pomocy osób trzecich.

Jednocześnie, należy mieć na uwadze, iż zadośćuczynienie powinno być umiarkowane i utrzymane w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

Uwzględniając rodzaj i rozmiar doznanej przez Ł. K. krzywdy, jak też dyrektywę przyznawania umiarkowanego zadośćuczynienia, w ocenie Sądu, w przypadku powoda odpowiednim zadośćuczynieniem jest kwota 9.600 zł. A zatem, przy uwzględnieniu wypłaconego już przez ubezpieczyciela zadośćuczynienia w kwocie 1.600 zł, na rzecz powoda należało zasądzić kwotę 8.000 zł tytułem uzupełniającego zadośćuczynienia.

Zgodnie z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikłe z tego koszty. Korzystanie z pomocy innej osoby i koszty z tym związane stanowią koszty w rozumieniu powoływanego przepisu.

Z opinii biegłego sądowego wynika, że powód wymagał opieki innych osób, na konieczność taką wskazywali także zgodnie powód oraz świadek A. K..

W ocenie neurologa Ł. K. wymagał pomocy osób trzecich w okresie pierwszego miesiąca po urazie w celu zaspokajania swoich potrzeb, w wymiarze około 3 godzin na dobę, a także w okresie około 6 kolejnych miesięcy – w wymiarze 1 godziny na dobę. Łącznie zatem powód wymagał pomocy osób trzecich w wymiarze 270 godzin.

Stawka za jedną godzinę pomocy według (...) wynosi 11 zł, stąd kwota której mógł domagać się powód z tego tytułu wynosi – bez uwzględnienia świadczenia pomocy w weekendy oraz dni świąteczne (wysokość stawki podlega wówczas podwyższeniu o 100%) – 2.970 zł. W konsekwencji żądanie powoda zapłaty tej kwoty Sąd uznał za w pełni zasadne. Relewantnym jest przy tym zaznaczenie, iż dla uwzględnienia żądania poszkodowanego o zwrot kosztów opieki niezbędne jest jedynie ustalenie samej potrzeby otrzymania świadczenia medycznego, a nie rachunkowe wykazanie

rzeczywistego poniesienia tych kosztów (por. m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 8 maja 2013 r., I ACa 1385/12, LEX nr 1375887; wyrok SA w Łodzi z dnia 30 kwietnia 2013 r., I ACa 30/13, LEX nr 1321978; wyrok SA w Szczecinie z dnia 27 września 2012 r., I ACa 292/12, LEX nr 1237835; wyrok SN z dnia 8 lutego 2012 r., V CSK 57/11, LEX nr 1147804). W tym miejscu przytoczenia wymaga również pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 29 października 2013 roku (I ACa 573/13, LEX nr 1394245), w pełni akceptowany przez Sąd Rejonowy, zgodnie z którym, wykonywanie opieki przez członka rodziny nie zmienia charakteru przyznanych na tą opiekę kwot oraz nie uchyla obowiązku zakładu ubezpieczeń wynikającego z zawartej umowy o odpowiedzialności cywilnej ze sprawcą wypadku (tak też SN w wyroku z dnia 4 marca 1969 r., I PR 28/69, OSNC 1969/12/229).

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.000 zł tytułem uzupełniającego zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2.970 zł tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty.

Zasadą prawa cywilnego jest, że dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne.

Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów określa art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.), zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego (art. 14 ust. 2 ustawy). Niespełnienie świadczenia w terminie powoduje po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe, a od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie (§ 2 art. 481 k.c.).

Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, powód zgłosił roszczenie ubezpieczycielowi w dniu 14 lipca 2015 roku (data wpływu zgłoszenia do siedziby pozwanego), wzywając do wypłaty należnego mu zadośćuczynienia w kwocie 15.000 zł, co ubezpieczyciel winien uczynić do dnia 13 sierpnia 2015 roku. Powód mógł zatem żądać odsetek od należnego mu zadośćuczynienia począwszy od dnia 14 sierpnia 2015 roku.

W zakresie żadanego odszkodowania odsetki ustawowe za opóźnienie Sąd zasądził od daty doręczenia stronie pozwanej pisma procesowego powoda zawierającego rozszerzenie powództwa, tj. od dnia 28 sierpnia 2016 roku.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c.

Strona powodowa wygrała proces w całości, a zatem należy się jej od pozwanego zwrot kosztów procesu w całości (art. 98 § 3 k.p.c.).

Na koszty procesu poniesione przez powoda w łącznej wysokości 1.617 zł złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 400 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Zgodnie z przepisem art.113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 98 k.p.c., Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 70,40 zł, tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych związanych z wynagrodzeniem biegłego sądowego, które zostały tymczasowo pokryte przez Skarb Państwa.

Na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c., w związku z uznaniem powództwa w całości przez pozwanego, Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w zakresie punktu 1a i 1b.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.